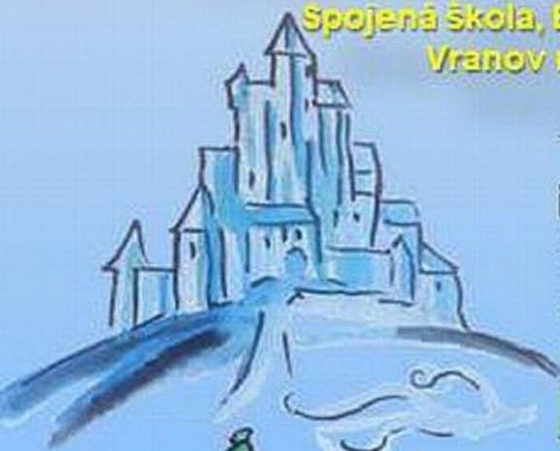

LUDOVÉ ROZPRÁVKY

v podaní žiakov ŠZŠ

Spojená škola, Budovateľská 1309,
Vranov nad Topľou

VYDALO MENŠOU s. r. o.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-956-0442-5

LUDOVÉ ROZPRÁVKY

v podaní žiakov ŠZŠ
Spojená škola, Budovateľská 1309, Vranov nad Topľou

Úprava, efekty, štúdiové spracovanie: Ličko Michal, Hrbatá Eva
nadvisy čítal: Patrik Čech
zvuk nahrával: Ján Goda
Ilustrácie: žiaci ŠZŠ Vranov nad Topľou
hlas načítali: žiaci ŠZŠ Vranov nad Topľou

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0442-5

OBSAH

<i>Černokňazníkov učeň</i>	<i>4</i>
<i>Kubove príhody.....</i>	<i>20</i>
<i>O veternom kráľovičovi</i>	<i>33</i>
<i>O vlku, čo si dal šiť čižmy.....</i>	<i>47</i>
<i>Peter a Otec Nebeský v šírom údolí.....</i>	<i>62</i>
<i>Starý Bodrík a vlk.....</i>	<i>73</i>

Černokňazníkovo učenie

Bol raz jeden človek a ten mal jedného syna. Ale bol už starý a pritom veľmi chudobný, nevládal ho vychovať. Raz sa veľmi rozľútosť nad svojou nemohúcnosťou a vraví: „Syn môj, ja som už starý, robiť nevládzem, žobrať by nám bolo hanba a zgazdovaného nemáme nič. Ty už pomaly odrastáš, si na svet súci, musím ťa dať do služby.“

„Veru otec môj.“ - odpovie syn – „Na to som už i ja myslel, lebo takto veru nevyžijeme. Voľačo mi nájdite, vd'ačne pôjdem.“

Starý vzal palicu, kapsu a ostatný kúsok chleba, čo mali na bydle a vybrali sa službu hľadať. Idú, idú horami a tam vidia jedného čierneho chlapa na skale sedieť a knihy čítať. Bol to černokňazník, ale oni o tom nevedeli.

Pozdravili sa:

„Pambodaj šťastia!“

„Pán Boh daj i vám!“ – odpovedal pocestným černokňazník.

„Kdeže idete, kde?“

„Nuž, vediem si syna do služby, či by ste ho neprijal?“

„Prečo nie? Sluhu mi treba, len mi ho nechajte. Ale u mňa môže aj k všeličomu inému prísť. Čo mi dáte, keď ti ho budem aj učiť?“

Ach, čože by som Vám ja chudobný otec dal, veď sám nemám čo do úst položiť.

„Tak vieš čo? Budem ho mať u seba sedem rokov, a ak si ho po siedmych rokoch poznáte, môžete si ho zobrať, ak nie, ostane u mňa navždy.“

„Dobre.“ - vraví otec – „Nech je po vašom!“ – a myslel si pritom: - „Čo by to bola za roboty, keby som si vlastné dieťa hoci aj po siedmych rokoch nepoznal?“

I nechal syna u černokňazníka a šiel domov.

Černokňazník sa chlapca hneď začal vypytovať, či vie čítať. Tento trochu poznal litery, ale bál sa, že by to pre neho zle vypáľilo, keby sa priznal, nuž len odpovedal, že nevie, že kde by sa to bol naučil.

„No keď nevieš, tak si môj. Pod' ukážem ti, čo budeš robiť.“

S tým ho zaviedol do domu a ukázal mu jeho izbu, kde boli samé kefy a metly, potom druhú, kde boli samé knihy, a napokon tretiu, v ktorej boli iba zamknuté dvere.

„Pozri, tu budeš bývať a nič iné nebudeš robiť, iba týmito kefami a metlami knihy ometať. Keď sa ti to zunuje, vezmi tento prútik, tri razy ním šibni zamknuté dvere, a hneď sa sem zídu tvoji rovesníci aj s hračkami a budú sa s tebou hrať. Keď budeš hladný, šibni dvere raz, a hneď budeš mať jedla, koľko ti bude hrdlo ráčiť. Ja teraz odídem a vrátim sa až o sedem rokov. Ty sa tu zatiaľ správaj, ako sa patrí, aby som ťa mohol pochváliť.“

Milý čiernokňazník odišiel a chlapec ostal v dome sám ako palec. Zle mu pravda nebolo, lebo, keď na tie zamknuté dvere šibol raz, hneď sa na stole objavili lahôdky od výmyslu sveta, a keď tri razy, nahrnula sa k nemu hŕba chlapcov aj s hračkami.

Jeho však čoskoro omrzeli i chlapci i jedlá i neprestajné a nudné ometanie kníh. Otvoril jednu z nich a skúsil čítať. Spočiatku mu to išlo pomaly, ale sa od nich nemohol odtrhnúť. Čítal a čítal, kým z tých kníh nevyčítal a nenaučil sa všetkým strigônstvám a čarodejstvám. O sedem rokov sa černokňažník vrátil domov a našiel všetko tak, ako to zanechal, a chlapca pochválil.

Ale vráťme sa k otcovi. Ten sa živil, ako sa dalo a pritom mu stále neschádzalo z mysle, ako si spozná syna.

Porovnával ho s rovesníkmi a odhadoval, aký veľký už mohol narásť.

Presne o sedem rokov si vzal palicu, kapsu a pobral sa do hory. Ako tak kráča tou horou, beží mu v ústrety pekne oblečený chlapec.

„Aha! - vraví si otec - „Takýto môže byť i môj syn, ibaže ten nechodieval tak pekne oblečený.“

Bol to naozaj jeho syn. Dobehe k nemu, pozdraví sa, zvíta sa s otcom a vraví:

„No otec, či by ste ma takto spoznali?“

„Nuž, trocha ťa spoznávam.“ - obzerá si ho otec.

„Veru si riadne narástol!“

„To je ešte nič.“ - vraví syn - „U čiernokňažníka ma budete musieť spoznávať inak. Ukáže vám krdeľ holubov na streche. Ja budem sedieť v treťom rade, a aby ste ma poznali trocha ovesím krídlo.“

A v tom ako prišiel, tak odišiel. Starému otcovi sa hneď ľahšie vykračovalo.

„Pán Boh daj šťastia.“ - pozdravil sa černokňazníkovi.

„Prišiel som si po syna.“

„Pán Boh daj i vám, človečku.“ - odzdravil sa černokňazník a spustil.

„Sedem rokov minulo, to je pravda, ale najprv si syna musíte spoznať.“ - a ukázal mu na krdel' holubov na streche.

„Ale ak ho na prvý raz nespoznáte, zostane u mňa.“
Starý otec sa oprel o palicu a hľadá na tie holuby, ide si oči vyočít'. Zrazu vidí, že jeden v treťom rade, čo si krídelko ovesil!

„Uhádol si.“ - musel čiernokňazník priznať pravdu.
Otec si pýta syna, strigôň sa vykrúcal, že ho hneď nemôže dať, lebo je holub, a kým ho premení na mládenca, to vraj nejaký čas potrvá, ale potom ho pošle. Otec sa dal obalamutiť a syna nechal tam.

Všetko ostalo po starom, ale čiernokňazníka vec neprestávala mrziť a chlapca nespúšť'al z očí.

Raz však predsa musel odísť, milý sluha nelenil, pobral všetky čarodejné knihy a hybaj v nohy – ušiel domov k otcovi.

„Tak si sa predsa vyslobodil, synak!“ – vraví mu otec na privítanie.

„Veru vyslobodil, ešte som mu aj čarodejné knihy pobral.“

- odpovedal syn.

„No, len aby si za ne draho nezaplatil!“ – varoval ho.

„Nezaplatím nič, veď som ja väčší čarodejník ako sám černokňazník. Ale viete vy čo otec, my takto na holej dlani nevyžijeme, musíme sa o seba postarať. Premením sa na mladého vola a vy ma povediete na jarmok. A keď ma predáte, nezabudnite si vôdzku vypýtať nazad. Iba tak sa vám zasa vrátim.“

Ako povedal, tak sa stalo. Otec predal junca za sto zlatých, vôdzku vzal so sebou, a syn bol prv doma ako on. Keď sa im tých sto zlatých minulo, vraví syn znova:

„No otec, zase sme na holom. Teraz sa premením na vola, ale ma nepredajte za menej ako za dvesto zlatých. A keď ma predáte, nezabudnite si zobrať vôdzku, aby som sa mohol vrátiť.“

Všetko dobre vypálilo i po druhý raz – syn bol doma skôr ako otec.